ANTRENAMENTUL ESTE MODERN, PROBLEMELE SALE SÎNT ÎNSĂ ACELEAȘI

RUDOLF VYTLACIL

Antrenorul cehoslovac RUDOLF VYTLACIL este binecunoscut iubitorilor de fotbal din țara noastră, pe care a vizitat-o în repetate rînduri, mai întîi ca jucător, apoi ca antrenor. El s-a ocupat de pregătirea echipei reprezentative a Cehoslovaciei pe care a dus-o pînă în finala C.M. din Chile (1962), apoi de națională Bulgariei, prezentă și ea la turneul final de la Londra (1966). În clipa de față este antrenorul echipei Rapid Viena.

Cu cîtva timp în urmă, Rudolf Vytlacil a publicat în presa cehoslovacă articolul căruia — datorită similitudinii, într-o serie de chestiuni, cu situația fotbalului românesc — îi facem loc și în coloanele revistei noastre:

Dacă privim actuala fază de dezvoltare a fotbalului în lume prin prisma ultimei ediții a campionatului mondial din Anglia și dacă o comparăm cu nivelul actual al fotbalului cehoslovac și cu perspectivele sale imediate, trebuie să vorbim în primul rînd de acele elemente care influențează dezvoltarea lui.

Trebuie să recunosc că, în ultimul timp, se observă o stagnare în fotbalul cehoslovac, în comparație cu alte țări. Cu toate că unele țări au pornit chiar de la zero și că, în clipa de față, totuși nu se pot compara cu noi în ceea ce privește organizarea muncii și valoarea fotbalului practicat, pașii uriași pe care-i fac spre atingerea nivelului soccerului internațional, le arată ca deosebit de periculoase, într-un viitor de loc îndepărtat.

ȘI FOTBALUL TREBUIE SĂ AIBĂ CARACTERUL SĂU PROPRIU

Fotbalul nu s-a bucurat niciodată în țara noastră de sprijinul pe care-l are la ora actuală. El se bucură de o veche tradiție și avea un caracter pe care ni-l invidiau toți adversarii, caracterul său de fotbal cunoscut în lumea întreagă și recunoscut ca eficace. Fotbalul cehoslovac avea trăsăturile sale caracteristice. Încetul cu încetul, le pierdem însă deoarece, o dată cu modernizarea lui, renunțăm la caracteristicile tipice ale jocului nostru. Ele sînt înnăscute și, în lupta de promovare a fotbalului modern care se duce în țara noastră, ar ieși învingătoare, așa cum au fost și în trecut.

În urmă cu 10—20 de ani, în Coreea, Japonia, Egipt, Cuba se juca un fotbal așa cum îl jucam noi cu 70 de ani în urmă. Dar cine credea că echipa R.P.D. Coreene va obține în Anglia rezultate atît de bune? Cine se aștepta la un succes atît de marcant într-un timp de dezvoltare atît de scurt?

Toate țările care căutau să ne ajungă aveau și mai au ce să învețe de la noi. Însă trebuie să recunosc că nu văd pe nimeni care să fi împrumutat ceva din sistemul nostru de joc, cu toate că învață de la noi! **Fiecare își însușește elementele de care are nevoie și continuă să practice fotbalul său, „nou", cu caracteristici proprii, fiindcă știe că altfel n-ar obține nici un succes.**

Cît efort trebuie să depună astăzi orice echipă cehoslovacă de club pentru a obține victoria în fața unei formații fruntașe din țările mai sus amintite!

Și experiența mea, acumulată după ani îndelungați de antrenorat, confirmă acest lucru. O sitnație clară în ceea ce privește dezvoltarea fotbalului în lume am avut-o cu prilejul turneului final din cadrul Jocurilor Olimpice din 1964, de la Tokio. O parte din echipele participante, ca de pildă, reprezentativele R.A.U., Japoniei, Algeriei, Ghanei și R.D. Vietnam, au arătat o neașteptată creștere valorică.

În legătură cu modernizarea jocului cred că am făcut progrese în ceea ce privește antrenamentele (avem antrenori mult mai bine pregătiți ca altădată) însă, în ceea ce privește jocul propriu-zis, n-am pregătit noi probleme, pe care să le poată rezolva fotbaliștii tineri care n-au suferit încă din influența elementelor vechi din acest sport.

FORȚA CONSTĂ ÎN MULTILATERALITATE

Niciodată nu voi uita critica total nejustă și neprincipială a cărei țintă a fost Karel Kolsky, unul dintre antrenorii cehoslovaci de valoare. El a pregătit cîndva echipa Dukla Praga. Niciodată nu voi uita, de asemenea, cuvintele lui privind perspectivele fotbalului cehoslovac. El spunea: „**Este necesar să avem jucători multilaterali, jucători care să posede elemente de atac și de apărare, jucători în stare să poată fi folosiți pe orice post în echipă".** Îmi amintesc cu cîtă claritate și precizie a vorbit despre necesitatea unui joc în viteză și despre schimbările sistemului de joc. Avea dreptate. Însă nimeni nu l-a ascultat. A fost criticat fără nici un fel de milă, însă el a ținut piept tuturor.

Atunci încă nu erau jucătorii de care avea el nevoie, așa cum avea la dispoziție, pînă nu de mult, de exemplu, Herrera, la Internazionale. Și asemenea jucători nu-i va avea fiecare antrenor. Este bine că cel puțin un antrenor are aceste posibilități și, în felul acesta, ne indică încotro trebuie să ne îndreptăm atenția și ce trebuie să facem pentru ca perspectivele să fie dintre cele mai bune. Este vorba cam de următoarele idei:

- **SĂ FOLOSIM CALITĂȚILE NATIVE ALE JUCĂTORILOR;**
- **BAZA SUCCESULUI — JOCUL COLECTIV;**
- **EXISTENȚA ȘI FOLOSIREA JUCĂTORILOR MULTILATERALI;**
- **ANTRENAMENTE MULTE ȘI VALOROASE;**
- **INFLUENȚAREA GÎNDIRII JUCĂTORULUI;**
- **VITEZĂ ȘI IARĂȘI VITEZĂ;**
- **MUNCA INDIVIDUALĂ A ANTRENORULUI CU JUCĂTORII, DIN PUNCT DE VEDERE TEORETIC.**

SĂ ÎNVĂȚĂM DE LA CEI PE CARE ÎI AJUTĂM

Așa cum am mai spus, în țările care de curînd și-au cucerit independența națională, sportul se dezvoltă mult mai rapid decît ne-am fi așteptat. Nu se construiește nici o școală fără a fi prevăzută cu teren de sport, nu se poate închipui un oraș fără un stadion care să dispună de 2—3 terenuri gazonate.

Tineretul practică cu adevărat sportul. **La noi, în schimb, de multe ori se întîmplă că dacă un elev vrea să obțină note bune la învățătură, ascultă sfatul profesorului care-i interzice practicarea sportului! Parcă am fi cu 100 de ani în urmă!**

Trebuie să învățăm de la cei pe care i-am ajutat. Țările din Asia și Africa își organizează planul de instruire în așa fel încît fotbalul să poată fi practicat în tot cursul anului în cele mai bune condițiuni și să beneficieze de terenuri și echipament de calitate superioară.

Rezultatele înregistrate sînt evidente iar dezvoltarea acestei discipline face pași uriași. Nimeni nu trebuie să se mire dacă la viitorul turneu final al campionatului mondial de fotbal vor apare (după R.P.D. Coreeană), noi candidați la titlu și îi vor surprinde pe cei prezenți printr-un nou sistem de joc.

Rudolf Vytlacil salută publicul după un succes al echipei antrenate de el.

ASPECTE ALE COLABORĂRII CENTRU-LINIE ÎN ARBITRAJ

GEORGE N. GHERGHE
din Colegiul central de arbitri

Una din problemele acute ale arbitrajului, care contribuie în mare măsură la buna conducere a unui joc atunci cînd este corect aplicată, o constituie colaborarea dintre cei trei arbitri.

*Din relatările observatorilor, ale presei, ale unor persoane competente cît și din cele văzute de noi la o serie de jocuri din diviziile A, B și C au ieșit în evidență — ca un fapt negativ — **lipsa de colaborare, neînțelegerea dintre unii arbitri de centru și cei de linie.** Așa cum a fost recent, la meciul Steaua-F. C. Argeș. În marea majoritate a cazurilor această nepotrivire **s-a datorat fie plasamentului defectuos al „tușierilor", fie semnalizărilor necorespunzătoare.** Indiferent de cauză însă, au dus la privarea unor echipe de avantaje obținute cu efort și pricepere, adversarii respectivi fiind, în acest fel, favorizați. Rezultatul unor asemenea stări de lucruri este enervarea jucătorilor, a publicului, iar în unele cazuri compromiterea spectacolului sportiv. De asemenea, s-a creat o lipsă de încredere a arbitrului de centru față de „tușierul" care i-a semnalat greșit la unele faze sau care... nu i-a semnalat nimic. Arbitrul de centru suportă, în astfel de situații, un fel de șoc cu efecte negative asupra stării lui morale. Tot timpul meciului, acesta va fi obsedat de greșelile „tușierului" și, de aici, neîncrederea în tot ceea ce i se semnalează de la margine.*

Problema colaborării dintre arbitrul de centru și cei de linie are aspecte multiple. Regulamentul jocului de fotbal este foarte laconic în această privință. Practica însă a permis specialiștilor să tragă unele concluzii care, dacă sînt însușite și respectate de toți arbitrii, conduc la o bună colaborare.

În cele ce urmează voi reaminti cum se poate realiza de-a lungul celor 90 minute de joc o colaborare fructuoasă între arbitri.

Dispozițiile F.I.F.A. și ale F.R.F. se referă la obligațiile arbitrilor de linie care, sub rezerva deciziei arbitrului de centru, trebuie să semnaleze:

— ieșirea mingii în aut de poartă;

— ieșirea mingii în corner;

— ieșirea mingii din teren și echipa căreia îi revine aruncarea de la margine;

— ofsaidurile active;

— marcarea unui gol.

*În plus, arbitrii de linie mai au obligația să semnaleze celui de centru **toate incorectitudinile săvîrșite de jucători** și pe care arbitrul de centru nu le-a putut vedea.*

Toate acestea le vor realiza în bune condițiuni acei arbitri care vor ști să se plaseze, să semnalizeze corect și să se concentreze asupra jocului.

Ce înseamnă **a ști să te plasezi** *în timp ce jocul se desfășoară?*

Arbitrul de linie dă dovadă de un plasament bun atunci cînd el se găsește în permanență **la înălțimea penultimului apărător,** *în așa fel încît linia imaginară care pornește de la el și-l unește cu penultimul apărător, să fie paralelă cu linia porții. Ori de cîte ori este depășit penultimul apărător, arbitrul de linie trebuie să meargă cu cel mai avansat atacant.*

Respectînd acest **plasament de bază,** *ca să-i spunem așa, dublat de o capacitate tehnică și de o concentrare corespunzătoare, „tușierii" vor putea fi în măsură să semnalizeze tot ceea ce le revine în sarcină, dar mai ales mult discutatele poziții de ofsaid activ. De fapt, în esență, o bună colaborare între arbitri se realizează atunci cînd sînt depistate de „tușier" toate ofsaidurile penalizabile. Acest lucru nu înseamnă însă că celelalte obligații pot fi neglijate. Semnalizarea promptă a ofsaidurilor active sau nesemnalarea celor pasive, dovedește pregătirea temeinică a arbitrului de linie respectiv. De la ofsaidurile nepenalizabile survin cele mai multe complicații cu efecte negative sub toate raporturile.*

Un alt aspect esențial al colaborării îl constituie **modul cum semnalează arbitrii de linie.** *Este important acest lucru întrucît folosirea unui cod uniform de semnale asigură o înțelegere clară între arbitri. În prezent, sînt arbitri de linie care și-au format un stil propriu de minuire a fanionului, în așa fel încît cu greu poate fi văzut sau înțeles. F.R.F. a stabilit un cod de semnale care trebuie respectat întocmai de toți arbitrii. Gesticulările inutile sau folosirea stegulețului în alt mod decît cel indicat, complică lucrurile și dau naștere la interpretări.*

Mai există însă ceva în materie de colaborare care, din păcate, se constată la puțini arbitri. Este vorba de acea **înțelegere, fără gesturi sau cuvinte, dintre arbitrul de centru și cei de linie.** *Un bun „tușier" nu va interveni pentru a semnala o incorectitudine oarecare (în afara celor obligatorii) decît* **atunci cînd simte că arbitrul de centru nu a văzut.** *De pildă, este inutilă semnalizarea unui fault produs în apropierea arbitrului de centru și văzut de acesta, după cum însă este foarte utilă semnalarea unui henț voluntar în careu, făcut de un apărător și nevăzut de arbitrul de centru.*

În același timp însă, ARBITRUL DE LINIE NU TREBUIE SĂ INSISTE ÎN SEMNALIZĂRI DACĂ CEL DE CENTRU I-A FĂCUT SEMN CĂ L-A VĂZUT.

Între cei trei arbitri desemnați să asigure conducerea unui joc în bune condițiuni trebuie să existe o identitate de vederi în ceea ce privește interpretarea justă a regulamentului. Altfel ies în evidență greșeli de interpretare ce pot da naștere la discuții, proteste etc. În acest sens, un exemplu concludent de necolaborare între arbitri îl constituie arbitrajul partidei Steaua—F. C. Argeș, disputată duminică 22 octombrie. **Arbitrul de linie Mircea Biolan — Tr. Severin a greșit semnalînd un ofsaid imaginar tocmai datorită plasamentului său defectuos.** *Prezența în apropierea fazei și „simțul" arbitrului de centru Octavian Comșa-Craiova i-au permis acestuia să aprecieze faza în mod corect și să lase jocul să continue. Astfel de nepotriviri, din păcate nu puține la număr, produc confuzie și derută pentru moment.*

Din toată această întîmplare trebuie să învețe și fotbaliștii și anume: SEMNALIZAREA ARBITRULUI DE LINIE NU OPREȘTE JOCUL. Ea nu are decît darul de a-l face atent pe cel de la centru, care **are latitudinea să și-o însușească sau nu.** *Iar fotbaliștii trebuie să se oprească numai atunci cînd aud fluierul arbitrului.*

Cauzele principale care generează lipsuri de acest fel consider că se datoresc unei pregătiri insuficiente a arbitrilor și incompletei cunoașteri a posibilităților fiecărui arbitru. **Organizarea de către colegiile regionale a unor lecții practice avînd ca temă colaborarea, arbitraje la jocurile de antrenament ale unor echipe sau vizionarea, în mod organizat, a unor partide în cursul săptămînii, cu prilejul cărora lectori bine pregătiți să dea explicațiile necesare, ar contribui în mod eficient la ridicarea nivelului arbitrajelor.**

Credem că nu este lipsită de interes nici studierea unor cazuri mai speciale ca de pildă de arbitri care, deși sînt buni la centru, nu știu să arbitreze la linie, și invers. În această idee, socotim că delegările judicioase ale arbitrilor pot fi obținute, pornindu-se de la cunoașterea precisă a întregului ansamblu de calități pe care le întrunesc aceștia — fizice, psihice, grad de însușire a prevederilor regulamentului de joc.

În orice caz se simte nevoia ca atît Colegiul central de arbitri cît și cele regionale, ca și arbitrii înșiși, să acționeze în această direcție.

SPECIALIȘTII AU CUVÎNTUL